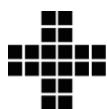

MÅNADSBLAD 4 - 2021

28 november 2021 - 15 mars 2022

Uppsala Missionsförsamling
EQUENIAKYRKAN

Mission

Ledare

Jag ansvarade för en kurs på Bromma folkhögskola som gav unga människor i vårt samfund möjlighet att under en termin lära känna ett annat land och en av våra systerkyrkor. Terminen innefattade en fältstudieresa på fem veckor. Under en vecka i Kongo Brazzaville bodde kursdeltagarna i en kongolesisk familj i en liten by. Där fick de hjälpa till i dagligt arbete som att hämta vatten, laga mat och arbeta på fälten. Det var ingen av deltagarna som orkade att följa med kvinnorna ute på fälten en hel dag. Vid ett tillfälle upptäcktes ungdomarna av några andra kvinnor. Förundrade över vad de såg ropade de tvärs över dalen. – Vilka är det ni har med er? Svaret kom. – Det är mina barn från Europa, de ska hjälpa mig på fältet!

En kongolesisk ledare sa en gång vid ett besök i Sverige: – Jag ser mission som att Gud står och håller en korg. Där får man lägga ner vad man vill och kan ge, där får man också ta det man behöver. Den kongolesiske ledaren såg på oss andra som var med på seminariet: – Jag ser aldrig att ni tar något ur korgen.

Mission är att hjälpa varandra på fältet. Vi har olika förutsättningar och kanske blir ibland våra tafatta försök mer en börda än ett stöd. Men ändå hör vi ihop i en gemensam världsvid kyrka. Efter andra världskriget förändrades fokus och mission blev utvecklingsbistånd för att nu mer och mer handla om gemenskap. Hur den gemenskapen formas så den blir konkret och autentisk är svårt. Vi kanske saknar både kraften och kompetensen. Men ändå ligger det i vårt DNA, vi vill hjälpa till på fältet. Det är fint. Men vi behöver också gå ett steg till för att gemenskapen ska bli äkta och sann. Vad är det vi behöver som vi får hämta ur Guds missionskorg?

När detta skrivs pågår klimatmötet i Glasgow (COP26). Vi förstår att det inte bara är en korg som Gud håller i sina händer, det är en hel planet. Vi människor har insett att vi lever i en gemensam värld, där ingen kan hjälpa den andre, vi kan bara hjälpa varandra. Att arbeta på fältet.

Torbjörn Bådagård

Mission förr och nu

Vår församling har sina rötter i Svenska Missionsförbundet, som förvaltar ett arv tillhörande en missionsrörelse. Guds mission = Guds uppdrag. Vad är vår uppgift idag?

Svensk mission och kyrkorna som växt fram heter en nyutkommen bok på drygt 700 sidor. I boken skildras de missionsinsatser som utgått från Sverige under de senaste 200 åren. En lång rad författare medverkar och de skildrar hur samfund och missionsällskap har försökt att sprida det kristna budskapet på olika kontinenter. Metoder och strategier har varierat beroende på lokala förhållanden och naturligtvis beroende på resurser och bakomliggande missionsteologi.

Varje del av världen får sin egen beskrivning i boken och dessutom finns där några tematiska kapitel, bland annat om bibelöversättning, teologisk utbildning, bistånd och socialt arbete. Utmaningar, svårigheter och misstag skildras också. Vissa nyckelpersoner – från Sverige och från andra länder – presenteras med en egen personruta.

Som läsare av boken blir jag imponerad av detta enorma arbete, som har utgått ifrån vårt land och som har nått praktiskt taget hela världen. Som exempel kan nämnas att Sverige var det land som, i förhållande till sin befolkning, hade flest missionärer i Kina. Kyrkorna som växt fram i olika delar av världen har idag miljontals medlemmar och de sociala insatserna, främst inom sjukvård och undervisning, har spelat en viktig roll i många länder. Nuförtiden är det kyrkor i bland annat Kina, Brasilien och Nigeria, som sänder ut många missionärer till andra länder, också till Sverige.

Vår utmaning är att leva i denna rörelse. Uppdraget gäller både långt borta och nära.

Bertil Åhman

Internationella insamlingen 1 advent – 31 januari 2022

Se, jag vill bära ditt budskap, Herre! Ge en gåva till Eumeniakyrkans arbete.

Tack för att du är med och stödjer vårt gemensamma internationella missionsarbete runt om i världen. Din gåva gör skillnad!

Swish: 900 32 86 **Bankgiro:** 900-3286

Vår missionskyrka

En trappa upp i Missionskyrkan finns en byst av Paul Petter Waldenström. Han föddes i Luleå 1838 och avled på Lidingö 1917. En person vi lyft fram inte minst genom den placering han har fått i vår kyrka.

Paul Petter Waldenström var en ledande gestalt i det som blev Svenska Missionsförbundet. Vår församling var också framträdande i och med att det var här som PP Waldenström ledde ett nattvardsfirande 1876. Det ledde till utbrytningen från Svenska kyrkan och till att vi blir ett fristående trossamfund. I kryptan i vår kyrka står det nattvardsbord som användes då Waldenström ledde nattvarden.

Vår kyrka har en lång historia. Det var 1870 som det som idag heter Uppsala

Missionsförsamling bildades. Vi kan se tillbaka på en intressant historia och utan historien har vi svårt att orientera oss i framtiden.

”Mission (latin *missio*, sändning) är främst verksamhet som avser utbredande av en religion genom undervisning och andlig påverkan. Begreppet förknippas främst med kristendomen och den som sprider de religiösa budskapen kallas *missionär*. (Wikipedia)

Från den historieskrivning som finns på vår hemsida, läser vi:

”Som så många andra missionsförsamlingar har även Uppsala missionsförsamling sina rötter i 1800-talets folkväckelse. Man samlades i borgarhem och i studentlyor. Efter seklets mitt sprängdes denna ram och man kom samman i Folkskolesalen (Prinsens skola) i kvarteret Toven, där den nuvarande Missionskyrkan ligger.

Teologiskt präglades fromhetslivet av nyevangelismens motto ”kom som Du är på det Du må salig blifwa”. Organisationsmässigt hade väckelsefolket sammanlutit sig i tvenne missionsföreningar, stadsmissionsföreningen med klar lekmanprofil och Uppsala missionsförening.

Sammanslagning blev en tvingande nödvändighet när på 1860-talet frågan om uppförande av en större permanent predikolokal aktualiserades. På så vis bildades 1870 Uppsala Stads Missionsförening genom att de båda tidigare föreningarna gick samman; namnändringen till Uppsala missionsförsamling kom 1921. 1875 invigdes så Lutherska missionshuset på Kungsgatan 16, precis på gränsen mellan det kyrkligt/akademiska och det expanderande borgerliga och proletära Uppsala.

Vid denna tid anordnades ibland enskilda nattvardsgångar för föreningens medlemmar under ledning av församlingens herde, den lågkyrkliga domprosten C.A. Torån. Att den dåvarande högkyrkligt orienterade kyrkoledningen med ärkebiskop A.N. Sundberg i spetsen såg med ogillande på denna verksamhet kunde inte hindra den. Det var därför knappast något sensationellt när föreningen beslöt att även fira nattvard i samband med ett stort missionsmöte pingsten 1876. Uppseendeväckande var att man som talare och officiant vid nattvardsgången hade anlitat P.P. Waldenström, ett ytterst kontroversiellt namn, sedan han 1872 lanserat sin från Svenska kyrkan avvikande lära om försoningen.

Så kom det sig att omkring 300 personer /.../ pingstdagen den 4 juni 1876 firade nattvard i Lutherska missionshuset under Waldenströms ledning. Pingstgudstjänsten 1876 blev ett tecken på den kyrkliga splittringen.

Uppsala Stads Missionsförening insåg genast vad situationen krävde och beslöt i mars 1877, som den första i landet, att hädanefter i sitt eget missionshus regelmässigt fira nattvard. Fyra av föreningens medlemmar utsågs till nattvardstjänare. Missionsförsamlingens och snart nog hela Missionsförbundets speciella signum har från första stund varit dess karaktär av lekmanaburen folkrörelse.”

Per Wärmegård

Diakonia

Diakonia är vår biståndsorganisation som växte fram ur kristendomens kamp för rättvisa och står stadigt på den grunden i kampen för alla människors lika värde och på en obändig tro på människors kraft att skapa positiv förändring.

Diakonia som finns i 25 länder i Afrika, Asien, Latinamerika och Mellanöstern kan samarbeta med en mängd lokala organisationer som har god kunskap om situationen. Det gör att man kan ha örat mot marken och satsa på projekt som behövs bäst på varje plats.

92 procent går till verksamhet

Diakonias verksamhet finansieras genom gåvor och bidrag. Av din gåva går 92 av 100 kronor till människor i världen. De resterande 8 kronorna används till administration och insamlingskostnader.

Läs mer: <https://www.diakonia.se/>

Utbytet är oerhört viktigt

Bakom låg två förberedande år. Ett år på Teologiska seminariet på Lidingö och ett års spanskstudier i Costa Rica. Året var 1971 när Gert och Helena Lindh slutligen kom, som ett av två par, till Ecuador som missionärer.

Gert var färdig pastor inom Svenska Missionsförbundet (SMF) och Helena barnsjuksköterska. Gert, som jag möter en eftermiddag i kyrkan, var också utbildad gymnasieingenjör. Båda är unga, 25 och 26 år och nyblivna föräldrar till en son, nio månader gammal. Under åren i Ecuador växer familjen ytterligare med en son och en dotter. Barnfamiljens tid i landet skulle komma att bli runt tio år.

– Vad kunde i-länderna göra för u-länderna? Den frågan var basen för hela vårt engagemang. Vi ville på något sätt kunna bidra i u-land, säger Gert.

Familjen placeras i staden Ambato, uppe i Anderna, 15 mil söder om Ecua-

dors huvudstad Ouito. Då en stad med 80 000 invånare med blandad befolkning och en omkringliggande landsbygd med jordbrukande ursprungs- och mestizbefolkning. Landet är då en persondiktatur, José María Velasco Ibarra är vald president för femte gången. I februari 1972 tar en militärjunta makten.

– Ser du vad de gör, sa jag rasande till min pastorskollega.

– Ja, sa han.

– Det är ju inte klokt! sa jag.

– Du ska se Gert att det blir ingen skillnad, svarade han.

– Då blev jag ännu argare.

Militärdiktaturen föll så småningom. I slutet av 1970-talet blev det val i lan-

det. Men inte så många hade rösträtt. Kravet var att du måste kunna läsa och skriva och inneha ett vitt identitetskort som berättade att du var medborgare i landet. Den fattiga befolkningen på landsbygden var i majoritet och de var oftast inte medborgare.

Frågorna och åsikterna över vad SMF och Svenska Missionsförbundets Ungdom (SMU) skulle göra i Ecuador hade från mitten av 1960-talet diskuterats livligt i Sverige. Arbeta mot diktatur och för revolutionen genom en väpnad kamp? – Nej, vänta till dess diktaturernas varbölder spricker av sig själva? – Nej, arbeta med mission och evangelisation genom församlingarna i Ecuador så att fler kommer till aktiv tro. – Nej, arbeta främst med bistånd, skolundervisning och hälsovård till de allra fattigaste.

Pionjärer

I mitten av 1960-talet inleddes samarbetet mellan Sverige och Ecuador genom kontakter mellan Evangelical Covenant Church (ECC) i USA och SMF. 1967 bildades den ecuadorianska Förbundskyrkan, La Iglesia del Pacto Evangélico del Ecuador (IPEE).

– Vi från SMF var pionjärer på så sätt att vi gick in i ett samarbete med tre parter. I dag skulle jag nog funderat flera gånger innan men det fattade jag inte då. Vi gick in i en situation som var väldigt svår. En mission har arbetat i landet i 20 år, ECC, en kyrka har bildats med ecuadorianer som ledare (Förbundskyrkan) och så kom vi in som bakjour utifall att den politiska ledningen i Ecuador skulle få för sig att slänga ut amerikanerna och följa Fidel Castro på Kuba allt mer. Amerikanerna var inte väl sedda i landet och att få

ecuadorianer som ledare när man själv har varit ledare (inom ECC) var ju inte lätt.

– Det var aldrig officiellt att vi skulle vara en slags garant men det visste vi om. ECC ville att vi från det socialistiska Sverige, som de tänkte, skulle borga för att missionen skulle kunna fortsätta. I Förbundskyrkan gick diskussionerna höga. Hur ska vi förhålla oss till revolutionen? Till Kuba, som regeringen i Ecuador är väldigt positiv till? Är det rätt att ta till vapen på det fattigas sida eller inte ...?

Vad tänkte du?

– Jag är och var vapenvägrare. Förbundskyrkan var svenskarnas arbetsgivare.

– Vi hade inte en egen organisation vid sidan av utan systerkyrkorna hade direktkontakt till skillnad från hur amerikanerna organiserade sig. Vi ville att relationen kyrkorna emellan skulle vila på ett ömsesidigt utbyte. Vi ville göra någonting nytt. Vi skulle hålla ömsesidigheten som ideal och Förbundskyrkan kallade oss inte för missionärer utan medarbetare. Ordet missionär var historiskt alltför belastat, ordet skulle leda tanken bort från den ömsesidighet och jämlikhet vi eftersträvade.

– Det var viktigt att visa vår ecuadorianska systerkyrka att det hade kunskap som vi inte hade. De visste hur man levde i ett u-land, med små resurser. Det visste inte vi. Och de kunde visa oss hur man levde som kristen i Ecuador och vi fick erfaras att en människa från ett u-land kan vara betydligt intelligentare än en svensk. I alla sammanhang. De kyrkoledare IPEE hade gick inte av för hackor. Människorna vi mötte var fantastiska och inte minst

bidrog de med entusiasm och glädje.

– Är det något jag lärt mig så är det i Ecuador, säger Gert och skrattar gott.

Lokal församling

Paret Lindh gick in som medlemmar i kyrkans lokala församling, Ebenezer, i Ambato. Helena arbetade främst med kvinno- och familjearbete. Gert ordnade i samarbete med församlingens föreståndare och pastor Jorge Andrade bibelstudier i hemmen ute på landsbygden. Gert var också verksam som scoutledare och ungdomspastor och under två år församlingsföreståndare. De sista två åren arbetade han med understöd till församlingar och pionjärarbete utefter Oljevägen öster om Quito ner mot Amazonas och gjorde då också en utredning med förslag på inriktning för det fortsatta arbetet i området.

Vad mötte ni för motstånd?

– Den katolska kyrkan ansåg ju att vi protestanter missuppfattat evangeliet och kommit på avvägar från den riktiga kyrkan, den katolska. Ute på landsbygden var det svårt men Andra Vatikan-konciliet som hölls 1962-65 fick för hela världen och för oss en oerhörd betydelse. Sannolikt är det den största händelsen inom kyrkans värld under 1900-talet. Lekmän inom katolska kyrkan rekommenderades att börja läsa Bibeln. Tills nu hade det varit förbjudet för någon annan än prästerna att tolka evangeliet. Men nu bröts de katolska prästernas tolkningsföreträde.

Latinamerikanska Bibelsällskapet gav ut Nya testamentet på spanska med ett enklare ordval och katolska kyrkan rekommenderade sitt folk att läsa det. IPEE försökte på alla sätt sprida de nya utgåvorna. Det fick en stor betydelse.

Också att ”Andernas röst”, den första protestantiska missionsradiosändaren i världen som startade 1931, sände från huvudstaden Ouito. Många lyssnade på radio, många blev intresserade och en del blev protestantiskt kristna och de katolska prästerna på landsbygden kände sig hotade att förlora i auktoritet.

– När jag i en by utanför Ambato, i ”Den gamla byn”, startade bibelstudier blev jag jagad därifrån. ”Ni ska inte komma ut med någonting”. Att några blev protestanter skapade problem. Tidigare var det ett enhetligt samhälle där folket gick till en och samma kyrka. Nu förlorade den katolska kyrkan undan för undan sin självklara ställning.

Men tro och makt hör väl inte självklart ihop?

– Jo, det hör ihop.

Tycker du att det bör vara så?

– Nej, men det är en annan sak. I ett samhälle som håller ihop finns rädslan att det ska splittras. Och det skedde nu. Vi drev egentligen inte frågan men särskilt kvinnogruppen i Ebenezerförsamlingen hjälpte de utsatta mänskorna. När motsättningarna var som värst utanför Ambato låg vi lågt med besöken för att inte provocera. De av befolkningen som kom till oss kom själva.

Varför var det då viktigt att ni var i landet överhuvudtaget?

– Det var för att stärka människors egen reflektion över evangeliet. Och att stärka vår systerkyrka i deras arbete. Personligt och ekonomiskt.

– Tillsammans drev SMF, SMU och IPEE också, med invigning 1974, ett

stort projekt med bland annat småindustri och hantverk i Montecristi. En stiftelse för småindustri och hantverk, FACE, där IPEE hade majoritet i styrelsen. Verkstaden kom att fungera i 25 år och det blev lyckosamt även för kyrkans växt. Jag tror det var 1980 som Förbunds kyrkans första församling bildades i Montecristi. Kyrkan har därefter växt ganska mycket i kustområdet.

Tycker du att ni lyckades stadfästa mission på ett nytt sätt?

– Jag vet inte. Men vi höll i!

Vad gick ni bet på?

– Vi tyckte vi gjorde för lite. Men om jag ser till helheten efter tio år, och efter tjugo år var det som växte fram fantastiskt på många sätt. Skolor blev till, livskraftiga församlingar, hälso-

vårdsarbete, socialt arbete i slumområdena ...

– Och så stora ord tog vi aldrig i vår mun att vi skulle ut och vända upp och ner på alltihop men tanken när det gällde i-land och u-land var den att vi hade någonting att bidra med.

Om du tittar på missionen idag, dess uppgift och möjligheter, vad tänker du då?

– Jag är glad att vi fått ett utbyte. Och jag har fått se, inte bara när det gäller Ecuador, att vi kan ha ett väldigt fruktbart utbyte. Och det är väldigt viktigt.

Varför är det viktigt med utbyte? Är det inte bara små droppar i havet?

– Jo, det är det. Men vi får möjlighet att mötas. Vi behöver ständigt påminna oss om att kyrkan är världsvid och att vi har samma missionsuppdrag.

Och våra systerkyrkor har mycket att bidra med till oss.

Vad ser du för risker för missionen idag?

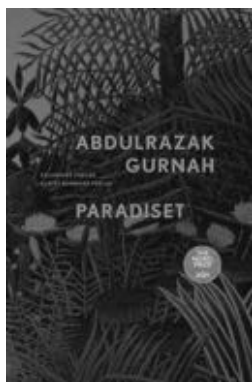
– Det är väl om vi är för flata och inte tror att vi har något att dela med oss av. Det har ju förts en diskussion i vår kyrka, i Eкуmeniakyrkan, där man å ena sidan säger att mission är kyrka men å andra sidan funderar på att

krympa missionen. Skälet skulle inte vara ekonomiskt utan att missionsarbetet, på många olika platser i världen, är svårt att hålla ihop. Men utbyte är oerhört viktigt som jag ser det.

Läs mer: *Ett liv i rörelse* om Helena Lindh, Månadsbladet nr 1/2021

Carin Pereira

Uppsalas yppersta bokcirkel, ”Skönlitteratur och Livsfrågor” i Missionskyrkan presenterar vårterminens böcker. Se och läs!

31/1 ”Paradiset” av 2021 års nobelprispristagare i litteratur **Abdulrazak Gurnah** utspelar sig i Östafrika. Swahilikulturen möter den arabiska kulturen - tidigt 1900-tal. Paradiset är en historisk

roman, en läsvärd berättelse om en ond tid. En tid då allt ändrar sig. Genom Yusuf får vi uppleva ett Afrika, som präglas av stamstrider, vidskeplighet och sjukdomar.

Inledare: Negar Heydari, Eva-Britta Ståhl

14/2 ”Väder” av **Jenny Offill** – en klimatroman, skriven i korta textfragment, som blir ett pussel, som läsaren själv får lägga. Huvudpersonen Lizzie arbetar som bibliotekarie men också som självvårdare i den podcast hon driver. De som hör av sig är deprime-

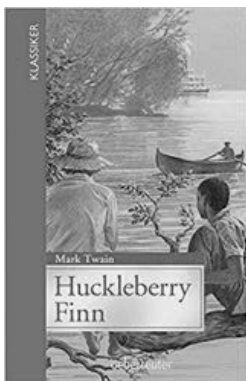
rade, oroliga för klimatförändringarna, och de allt fler evangelikalarna oroar sig över den västerländska civilisationens förfall. En sublim blandning av humor, värme och existentiell förtvivlan.

Inledare: Agneta Ekström, Anita Jonsson

28/2 ”Absalom, Absalom!” av **William Faulkner** utspelar sig före, under och efter amerikanska inbördeskriget. Romanen är ett ödesdrama över den gamla amerikanska södern. Mot en bakgrund av rasmötsättningar, familjetragedier och mord får vi

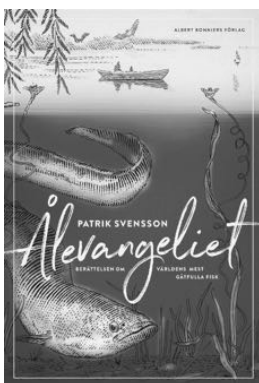
följa huvudpersonens väg från fattig pojke till rik plantageägare och sist till en bruten man. Romanen är en tragedi som leder tanken än till den bibliska historien, än till det grekiska dramat. **Inledare:** Ola Larsmo

14/3 "Huckleberry Finn" av **Mark Twain**. En amerikansk bildningsroman, en pikareskroman, en äventyrsroman och satir. Boken är en klassiker, gavs ursprungligen ut 1884 och är en fristående fortsätt-

ning på Tom Sawyers äventyr.

Inledare: Agneta Kristenson, Anna-Karin Widman

28/3 "Ålevangeliet" av **Patrik Svensson** är en berättelse om världens mest gåtfulla fisk. En fisk som gett upphov till ett alldeles eget mysterium inom naturvetenskapen- det som kallas ålfrå-

gan. En berättelse om ursprung, öde, livet och hur det bör levas. Samt om det som är livets sista och ofrånkomliga utmaning: hur man hanterar döden.

Inledare: Agneta Ekström, Eva-Britta Ståhl

11/4 "Löpa varg" av **Kerstin Ekman**. Boken utspelas i Häl-singland - en stor bok i litet format. Om en åldrande man, hans gamla äktenskap och om hans förhållande till naturen. Mötet med en varg löper

som en röd tråd genom boken mot en bakgrund av funderingar över livet, vad han gjort och lämnat ogjort, och det komplicerade förhållandet mellan människa och resten av naturen.

Inledare: Negar Heydari, Agneta Kristenson, Anna-Karin Widman

25/4 "Eufori" av **Elin Cullhed** är en fantasi om Sylvia Plaths sista år i livet. I en rasande, böljande, bångstyrig text möter vi Plath, förtvivlad, uppspelt, svartsjuk, grandios.

Inledare: Författaren själv.

**Månadsbladets läsare tillönskas en
GOD LÄSJUL och ett
GOTT NYTT LÄSÅR!**

Anita Jonsson

Ett annorlunda missionsfält

Shigeru och Karin Nobuoka har berättat om upplevelser under sina gemensamma år i Japan, men först får vi ta del av deras olika liv fram tills de träffades 1964 efter Karins äventyrliga, långa resa till det för henne okända landet.

Karin

Karin Andersson föddes 1936 strax utanför Mjölby och växte upp tillsammans med två bröder i en lantbrukarfamilj. Hon gick i söndagsskolan och var med i juniorföreningen i missionskyrkan. Vid 25 års ålder var hennes utbildning till sjuksköterska och barnmorska färdig. Hon hade ganska tidigt varit inriktad på att bli missionär någonstans i världen och därför började hon sedan på dåvarande Missions-skolan på Lidingö där hon gick två år. Utbildningen till missionär då var inriktad på u-länder och nästan alla fick lära sig franska. För Karins del var det ingen mening att lära sig franska eftersom hon under tiden bestämde sig för att hon ville till Japan. Det var bara två av 15 elever som var intresserade av Japan. Det lät lite mer äventyrligt och hon läste i stället engelska och fick dessutom gå på språkkurs i England efter missionsskoletiden. 1964 anträdde hon resan tillsammans med en annan missionär, Berit Bryngelson. De reste genom Sovjet med tåg och flyg och sista biten gick med båt över Japanska sjön till Yokohama och hon hamnade till en början i Kobe. Där fick hon först börja lära sig det svåra språket. Karin

småler och säger – Ja, egentligen har jag inte lärt mig det ännu.

Shigeru

Shigeru Nobuoka föddes 1937 i Tokyo och växte upp tillsammans med tre yngre syskon. Fadern var statstjänsteman i inrikesdepartementet och mamman hemmafru. Försommaren 1945 flyttade hela familjen till Sanwa, Jinkeki utanför Fukuyama. När han 1953 började i gymnasieskolan i Kurashiki fick han kontakt med SMF:s missionskyrka och började gå till en bibelklass nästan varje lördag. Han minns att han också hörde en gästföreläsning under gymnasietiden av en svensk missionär, Gunnar Kristiansson.

Efter gymnasiet försökte han komma in på ett av de största universiteten men misslyckades eftersom kraven var väldigt höga. Han sökte då och fick jobb på tidningsbolaget Asahi i Tokyo, men efter ett par år började han på en pastorsutbildning vid teologiska seminariet i Tokyo, en kristen utbildning i samarbete med missionskyrkan i Chicago, och läste samtidigt engelska och engelsk litteratur vid Keio universitet. Efter fyra års studier fick de blivande pastorerna praktisera två år inom en församling. Männerna som pastorer medan kvinnorna blev ungdomsledare.

1962 var han färdig med pastorsutbildningen och fick en pastorstjänst vid Kurashiki Seiyaku Church och fick då också uppgiften att vara tolk för SMF:s missionärerna Alf-Erik och Ulla-Britt Simonsson.

Han slutade sin tjänst där 1964 när han fick en inbjudan som pastor vid Kojima Seiyaku Church. Då började samarbetet med missionärerna Gunnar och Marianne Kristiansson och Karin Andersson.

Kojimakyrkan

I Japan fanns det sedan 1949 en systerkyrka till Svenska Missionsförbundet och från 1963 blev det en självständig kyrka. De kristna var mycket få och de bildade små grupper som fick utöva sin religion med samhällets godkännande.

Japan var inte något u-land och Karins kunskaper som sjuksköterska och barnmorska togs inte tillvara. Det mesta fungerade väl i det återuppbyggda Japan efter världskriget. Men Karin kände ändå att tiden i Japan varit

mycket betydelsefull för henne. Hon arbetade mycket i mindre samtalsgrupper, gjorde hembesök och hade söndagsskola för barnen. Hon fick vara en kristen förebild och kände sig alltid respekterad som kristen.

I Shigerus familj utövade man inte någon speciell religion men föräldrarna, liksom buddisterna, ansåg att kunskap var viktigare än teologi. När han kom till Kojimakyrkan hade församlingen cirka 40 medlemmar. Han predikade, ledde bibelstudium i olika grupper. De hade bibelklasser med undervisning på japanska eller engelska. Dessutom hade han ansvar för församlingsbladet och medverkade mycket i Radiomissionen. Dit kunde människor vända sig om man ville veta mer om kristendomen och de kunde

förmedla kontakter om någon ville träffa en pastor.

De två stora religionerna i Japan är shintoism och buddism. De flesta japaner utövar ofta båda religionerna, fast de är ganska olika varandra. De kristna i Japan utgör en liten grupp i den stora befolkningen, just nu cirka 1 miljon av 125 miljoner.

Under andra världskriget var det inte tillåtet att missionera i Japan. Efter krigsslutet, i den amerikanska ockupationen, började missionärer med olika teologiska uppfattningar från hela världen välla in i Japan. En stor del kom från USA. Missionärerna företrädde många olika riktningar och teologiska uppfattningar, vilket ledde till en salig blandning, säger Karin och Shigeru.

Ett händelserikt år

Efter fyra år, i april 1968, slutade Shigeru sin tjänst och flyttade till Tokyo. Karin slutade också sin tjänst och åkte hem till Sverige i juni samma år. I augusti kom även Shigeru till Sverige och de två gifte sig i september!

I sanning ett händelserikt år! Ingen hade fattat vad som pågick.

Men i Japan var det mycket, mycket ovanligt att en japansk man skulle gifta sig med en utländsk kvinna. Det var väl ganska ovanligt i Sverige också, så Karin berättade för sin mamma precis när hon påbörjade hemresan till Sverige att någon snart skulle komma efter. Förlovningsannonserna i Svensk Veckotidning väckte stor uppståndelse. I Japan hade de aldrig kunnat visa att de var ett par.

Japan – Sverige – Uppsala

Efter giftermålet bosatte de sig i Stockholm och Shigeru började som utländsk lektor i japanska och japanologi vid Stockholms universitet. De fick tre pojkar, som växte upp i Sverige. 1976 flyttade de till Mjölby.

1993 fick Shigeru en inbjudan som professor vid Chubu universitet i Nagoya i Japan. Barnen och Karin bodde kvar i Östergötland och Shigeru pendlade mellan de två länderna, men Karin tillbringade också långa perioder i Japan. Han undervisade främst i engelska och litteratur samt hade hand om utbytesstudenter från USA och andra engelsktalande länder. Den tjänsten innehade han ända till 2007. Då flyttade han och Karin till Uppsala.

Karin säger till slut

Under 25 år i Sverige, 1968–1993, kämpade Shigeru med olika svårigheter som invandrare i Sverige. Det vill säga att lära sig svenska och försöka bli svensk medborgare. Det tog nio år för honom att få medborgarskap.

Efter alla år kan vi känna att vi fått ett fantastiskt liv. Från början var han ett krigsbarn från Japan och jag var ett lantbrukarbarn från Östergötland. Våra liv länkades samman.

Om vi inte vore kristna hade vi inte klarat oss. Det handlar om försoning och förlåtelse. Vi har på olika sätt stöttat varandra och i denna vår åldersrikedom kan vi ändå samtala om allt. Varje dag säger vi till varandra att vi lever i Guds välsignelse.

Vivi-Anne och Bertil Jakobsson

NybyVision firar 30 år

Jag sitter i Missionskyrkans kafé och ser att det samlas en grupp kvinnor till en fikaträff. Där finns också några ledare från NybyVision. Och jag får veta att det är ett nytt initiativ. Jag blir väldigt glad eftersom jag själv varit med från starten av NybyVision. Att samla invandrarkvinnor mitt i stan där många andra svenskar också träffas och fikar är ett mycket bra initiativ. Kvinnorna måste få känna, ”vi är ju några bland alla andra svenskar här i Uppsala”. Det är kafé Violen som det skrevs om det i förra månadsbladet.

NybyVisions verksamhet har ett mycket gott rykte både hos invandrare och svenskar och inte minst hos samhällets myndigheter. Kommunen ber nu vart tredje år om att få förnya samarbetskontraktet. Finansieringen sker till största delen av Uppsala kommun och omsätter flera miljoner per år.

Från början...

Efter Österledskyrkans ombyggnation i slutet av 1980-talet bildades en grupp för att fokusera på kyrkans framtidsutveckling. Gruppen kom att heta ÖMENG, (Ökat medengagemang). Tre områden kom i fokus, Barnen-Musiken-Diakonin.

Under senare delen av 1900-talet ökade invandringen kraftigt. Österledskyrkan kände att vi hade ett särskilt ansvar för det nybyggda området Nyby Gård, där vi visste att det flyttat in många invandrare. Själva hade vi också mycket att lära om medmänsklighet. De flesta hade ju inte så stor erfarenhet av ett sådant engagemang. Därför ledde

det till, att vi vände oss till Sociala Missionen i Stockholm, som hade stor erfarenhet och vi var själva medlemmar i föreningen.

Mitt eget engagemang bottnar i att jag som ung hade en invandrargrabb från Estland som rumskamrat. Och jag har även som lärarutbildare i Uppsala mött invandrares problem, när jag besökt många olika skolor.

Gerts klocka. Den tillverkades i flera exemplar av datorkomponenter i NybyVisions elektronikätvinnning.

Gert Thulin

NybyVision vill vara med och skapa ett samhälle där alla invånare får plats – ett samhälle där människors erfarenheter och förmågor tas tillvara och där vi kan mötas med våra olikheter – ett samhälle präglat av ömsesidig integration.

Från grannskapsarbete till ömsesidig integration

I ett utdrag ur Österledskyrkans skrift ”Förnyad kyrka 30 år” beskriver GunBritt Junkes och Birgitta Johansson den första tiden i NybyVision och verksamhetens utveckling.

På 1990-talet byggdes cirka 500 hyres- och bostadsrätter i Österledskyrkans närområde som kallas Nyby Gård. I

närmare hälften av lägenheterna flyttade utländska medborgare in. Eftersom församlingen hade lite erfarenhet av arbete bland invandrare tog man kontakt med Sociala Missionen, en diagonal organisation inom Stockholms distrikt av Svenska Missionsförbundet. Tillsammans med Sociala Missionen och Gamla Uppsala kommunalnämnd kunde församlingen projektanställa Gun-Britt Junkes och mötesplatsen för grannskapsarbetet blev en kvartersgård i Nyby Gård, kallad Träffpunkten.

Vi inbjöd till Träffpunkten genom att knacka dörr och till den första onsdagsträffen kom två-tre besökare, men för varje gång ökade antalet. Vi fikade, pratade svenska och lärde känna varandra. Vi firade svenska och andra kulturers traditioner och deltog i de lokala festerna i området. Olika kurser och barnverksamheter samsades i

Träffpunktens två rum och pentry. Så småningom behövdes flera och större rum.

I oktober 1998 invigdes nya större lokaler i Nyby centrum och band knöts mellan kommunalnämnden, Migrationsverket, FS/Bilda, Österledskyrkan och Sociala Missionen. Här rymdes syverkstad, elektronikåtervinning och ett snickeri samt kök med café, liksom lokaler för kurser och öppen förskola. Fokus låg denna

period på arbetsliv och integration och NybyVision tilldelades kommunens Mångfaldspris.

År 2004 bildades den ideella föreningen med Uppsala Missionsförsamling och Österledskyrkan som huvudmän och 2006 flyttade NybyVision in i större lokaler i Librobäck där det fanns plats att ta emot flera deltagare och bland annat utveckla arbetet med föräldrar och barn i projektet Jollen.

Efter 20 år hade NybyVision 250 deltagare, 27 lärare och personal som representerade elva nationaliteter och olika religioner.

Nu efter 30 år har verksamheten nya lokaler i Luthagen och arbetet fortsätter i samma anda som tidigare.

Läs mer: Om *MEIA* i Månadsbladet nr 3/2021

Julhelgen i Missionskyrkan

Julafton kl 11.00 Julbön. Torbjörn Bådagård. Gunnar Axelson Fisk. Julens sånger och julens budskap

Juldagen kl 7.00 Julotta i Flottsunds-kyrkan. Anders Jarl. Torbjörn Bådagård. Julkvartett. Gunnel Fagius.

Annandag jul kl 11.00 Gudstjänst i Österledskyrkan. Torbjörn Bådagård. Anders Jarl. Maria Antesjö, flöjt. Insamling till Equmeniakyrkans internationella mission.

Nyårsafton kl 17.00. Nyårsbön. Torbjörn Bådagård. Gunnar Axelson Fisk. Eva Bådagård. Markus Jonsson. Förinspelad, sänds endast på Youtube.

Julöppet Hus 26-28 dec.

Julöppet hus – hoppas vi! Vill du bidra till gemenskapen kring julgröten? Det behövs många händer och röster den 26 - 28 dec. kl.18.00 – 20.00.

Vill du hjälpa till, anteckna dig på listan vid värdbordet eller ring diakon Eva Bådagård, tel. 10 00 36 eller 073-650 33 04.

Kalendarium

Sedan pandemin har vi inte haft vanligt kalendarium med i Månadsbladet. Vi upplever att många förändringar som sker gör det svårt att planera i detalj för tre månader framåt. Därför har vi månadsvis kalendarium för utdelning i kyrkan. På vår hemsida www.uppsalamissionskyrka.se finns alltid kalendariet uppdaterat. Vi bilägger december månads planering med detta månadsblad.

Förbön Överlåtelse Kollekt

Många använder Swish i samband med kollektinsamling i våra gudstjänster. Från och med januari kommer vi att förändra insamlandet av kontanter i våra gudstjänster så att det blir tillfälle i samband med ljuständning att även lämna sin gåva i kyrkan. Dessutom kan du alltid använda kortautomaten på kyrktorget.

Tack

Tack till dig som kom till höstmaknaden 9/10. Tack för skänkta gåvor och tack till dig som handlade.

Missionskyrkans Gästabud

Du som har e-post har fått ett brev med inbjudan till ett gästabud. Läs mer i din e-post där du också kan anmäla dig!

Bli Månadsgivare

Vår kyrka behöver en mer stabil ekonomi för att vi ska fortsätta att växa med vår verksamhet. Därför bifogas ett brev från församlingens ordförande i detta månadsblad.

Julmarknad

Lördag 4/12 kl 11.00-14.00.

Försäljning av hembakat bröd, saft, sylt, julblommor, hantverk, björkved, julgodis och mycket mer.

Leksaksloppis och liten julloppis!

Servering: Julgröt, skinksmörgås, kaffe med bröd.

Vi tar gärna emot till försäljning och vinster.

Schysst jul

Lördag 11/12 kl 11.00-16.00

Den rättvisa julmarknaden för en bättre värld!

Julkappar tillverkade med respekt för mänskliga rättigheter

Stöd Månadsbladet

Vårt månadsblad skickas ut till många mottagare. I vår kyrka finns det också tillgängligt och många tar med sig ett exemplar. Vare sig du får det skickat till dig eller du tar ett blad i kyrkan får du gärna stödja denna tidskrift genom att skicka in en prenumerationsgåva på 100 kr. Betala till bankgiro 802-2253 skriv "Månadsbladet", eller Swish 123 079 28 95.

Vill du vara med och skriva i Månadsbladet? Välkommen att höra av dig till redaktionen@uppsalamissionskyrka.se.

Roder

Unna dig några kvällars reflektion om ditt liv! Åtta kvällar där vi samtalar i mindre grupper om livet utifrån valda tema. Läs mer på hemsidan www.uppsalamissionskyrka.se

Söndagsskola – ledare sökes

Start våren 2022. Vill du vara en del av barnens söndag? Kanske hålla i en samling, plinka på en gitarr, hitta på ett pyssel eller bara vara en extra person som finns till för barnen. Alla åldrar sökes. Oavsett om du är intresserad av ett litet eller stort engagemang, kontakta Fredrika Tegmyr, fredrika.k@gmail.com så planerar vi vidare!

Kallelse till årsmöte

Årsmötet för Uppsala Missionsförsamling hålls kl. 13.00 den 20 mars 2022 i Missionskyrkan. Du som är medlem är välkommen att vara med och bidra till goda beslut om församlingens arbete. Handlingarna skickas per e-post minst två veckor innan årsmötet. För styrelsen, Kjell-Åke Nordquist, ordförande

S:t Olofsgatan 40, 753 32 Uppsala

Missionskyrkan 018-10 00 35
Sommarhemmet Eneby 018-39 91 41
Församlingens bankgiro 802-2253
Swishnummer (kollekt) 123 079 28 95
Equenia plusgiro 11 93 03-6

www.uppsalamissionskyrka.se

Församlingens pastorer och diakoner har tystnadsplikt och står till förfogande för samtal.

Pastor och församlingsföreståndare

TORBJÖRN BÅDAGÅRD
Tel. 018-10 00 66, 070-725 00 25
torbjorn.badagard@uppсалamissionskyrka.se
Facebook och messenger

Diakon

EVA BÅDAGÅRD
Tel. 018-10 00 36; 073-650 33 04
diakon@uppсалamissionskyrka.se
Facebook och messenger

Pastor/föreståndare Waldenströmska Studenthemmet

R.ERIK SVALFORS
072-736 06 71
r.erik.svalfors@uppсалamissionskyrka.se

Församlingspedagog med inriktning ungdom och kultur

GUNNAR AXELSON FISK
Tel. 018-10 00 39; 070-876 62 33
gunnar.axelson.fisk@uppсалamissionskyrka.se

Församlingsmusiker

MARKUS JONSSON
Tel. 018-10 00 32
markus.jonsson@uppсалamissionskyrka.se

Har du e-post? Skicka ett brev till: info@uppсалamissionskyrka.se, så får du information från församlingen. Det är fördelaktigt på många sätt; Det när alla, är miljömässigt, ekonomiskt och snabbt. Därför är det viktigt att du skickar aktuell e-postadress till församlingen.

Intendent

ANN-LOUICE NORQVIST
Tel. 018-10 00 06
ann-louice.norqvist@uppсалamissionskyrka.se

Ekonom

GUDRUN AHLBERG
Tel. 018-10 00 06
gudrun@uppсалamissionskyrka.se

Konferentstekniker och vaktmästare

DONALD WIESELGREN
Tel. 018-10 00 82
vaktmastare
@uppсалamissionskyrka.se

MARTIN ÅLUND

Tel. 018-10 00 82
martin.alund@uppсалamissionskyrka.se

Konferens- och bokningsassistent

HANNA BRÄNN
Tel. 018-10 00 83
bokning@uppсалamissionskyrka.se

Köksledare

MIKIKO SAITO
koket@uppсалamissionskyrka.se

Konferens- och Kaféassistenter

KANYA HJORT
kanya.hjort@uppсалamissionskyrka.se

ANDORIA TRYSIUS

andoria.trysius@uppсалamissionskyrka.se

Församlingens ordförande

KJELL-ÅKE NORDQUIST
Tel. 018-32 12 03
kjell-ake@nordquist.se

equenia

Equenias ordförande
CLARA ARNELL
clara.arnell@gmail.com

sjukhuspastor

SVEN WINGREN
073-074 79 76
sven.g.jansson@gmail.com

Studentpastor

KAROLINA BERNEHEIM
076-622 59 09
karolina.berneheim@studentprast.uu.se

NybyVision

HANNA INGHAMMAR
Tel. 018-56 07 30, 56 07 31
Sturegatan 9, ingång Odensgatan 8,
hanna.inghammar@nybyvision.se

Diakonicentrum/UKR

ANNIKA ORESKOVIC
Tel. 018-15 07 70
annika.oreskovic@svenskakyrkan.se

Bildmaterial: Equenia kyrkan s. 1; Per Wärmegård s. 4; Iréne Widén s. 6, Gert Lindh s. 9; Bernt Malm s. 13; Gert Thulin s. 15; NybyVision s. 16;

Månadsbladet nr 1/2022 utkommer den 15 mars 2022. Manusstopp den 14 februari.

Prenumerationsavgift: 100 kr för år 2022, inbetalas till bankgiro 802-2253 eller Swish 123 079 28 95. Skriv "Månadsbladet" som meddelande.

Redaktionen: Torbjörn Bådagård (ansvarig utgivare), Per Wärmegård, (chefredaktör), Gabriella Hammarin, Vivi-Anne och Bertil Jakobsson, Ored Oredsson, Carin Pereira, Leonie Tidlund, Birgitta Åhman.

E-post: redaktionen@uppсалamissionskyrka.se

Redaktionen förbehåller sig rätten att redigera och välja bland insänt material samt att lägga ut detta material på hemsidan www.uppsalamissionskyrka.se.

Begränsad eftersändning

vid definitiv eftersändning återsänds

försändelsen med nya adressen på

baksidan (ej adressidan)

Möte

Tillfrågad om något speciellt minne från tiden i Kongo börjar tankarna snurra. Vad minns jag? Det var ju länge sedan... Visst minns jag överfulla kyrkor, långa gudstjänster, livfulla och stora körer, resor på svårframkomliga vägar, idoga försäljare, varma dagar och mörka kvällar, varma bad men framförallt möten med människor. Så mycket värme, glada skratt, engagemang och generositet trots en utsatt situation. Hur ska pengarna räcka till mat, medicin, sjukhusvård, skolavgifter och resor etcetera?

Mitt i allt detta tänker jag på de besök som vi gjorde på ett barnhem i Pointe Noire, den stad där vi till största delen bodde under vår vistelse i Kongo. En kvinna tillhörande en av församlingarna i Pointe Noire mötte föräldralösa barn ute på stan. Barn som försökte hitta någonting att äta och någonstans att sova. En så utsatt situation! Ett engagemang för barn som levde ensamma föddes och ett barnhem startade. Vid våra besök fick vi möta barn i olika åldrar som fick mat, tak över huvudet och ett ordnat liv. Barn som fick möjlighet att leka, måla, sporta och hjälpa till med olika sysslor allt efter ålder och förmåga. Att möta föreståndaren "tata" Ntelo och se hans stora engagemang för barnen och "mama" Pascaline som fungerade som mamma med allt vad det innebär var imponerande. Alla barnen hade en ordnad skolgång och vartefter de blev äldre fick de hjälp till yrkesutbildning för att så småningom lämna barnhemmet och försöka skapa ett eget liv. Barnen fick undervisning i kristen tro och fick uppleva att de är älskade och en grund att stå på i livet. Ett oföreglömligt tecken på Guds mission under enkla förhållanden men så avgörande för varje barn.

Birgit Hellgren

Uppsala Missionsförsamling

EQUMENIAKYRKAN